

v tomto oboru služby vedoucího. Na tom neměnila by ničeho ani okolnost, ve stížnosti tvrzená, že koncepty jeho podléhají aprobaci ředitele městských úřadů, poněvadž se tato aprobace nemůže vztahovati na věcnou stránku vyřízení, která vyžaduje odborných znalostí zvěrolékařských. Vytýká-li však stížnost, že D. není vázán svou službou výhradně a provozuje ještě praxi soukromou, je námitka ta, opřená patrně o ustanovení § 44 zák. z 23. července 1919 zde, kde o charakteru D. jako úředníka obecního ve smyslu tohoto zákona není již sporu, nemístna.

Vykazuje-li však D. pětiletou zvěrolékařskou praxi po absolvovaných studiích zvěrolékařských a je-li úředníkem vedoucím, přísluší mu právem nárok na základní služné prvního stupně VIII. hodn. tř. státních úředníků.

Je proto stížnost bezdůvodná.

### Č. 836.

**Vyhoštění: I. Vyhoštění cizince dle § 2, odst. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. nepředpokládá, že se cizinec dopustil trestného činu, ani že je bez zaměstnání. — II. Naděje na získání domovského práva v místě pobytu není na závalu vyhoštění cizince.**

(Nález ze dne 12. května 1921 č. 5775.)

**Věc:** Karel G. v Brně proti zemské správě politické v Brně stran vyhoštění ze státního území.

**Výrok:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**Důvody:** Nálezem policejního ředitelství v Brně ze dne.... byl stěžovatel na základě § 2, odst. 5 zák. ze dne 27. července 1871 č. 88 ř. z. vyhoštěn ze všech zemí československé republiky na dobu 3 let. Naříkaným rozhodnutím byl nález ten potvrzen, poněvadž pro vyhoštění jsou dány zákonné předpoklady.

Stížnost podanou do tohoto nálezu nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. § 2, odst. 5 cit. zák. připouští, aby osoby, které v státním území nemají domovského práva, byly z něho vyhoštěny, jeví-li se pobyt jejich v tomto území z ohledů veřejného pořádku nebo bezpečnosti nepřipustným. Zákon rozlišuje tento případ vyhoštění cizinců zcela přesně od policejního vyhoštění dle odst. 1 a 2 cit. paragrafu a připouští je zcela všeobecně, nestanoví jiných předpokladů, než že pobyt cizince v území státním je neslučitelným s obecným zájmem na zachování veřejného pořádku a bezpečnosti. Zákonnou podmínkou vyhoštění cizince je tedy jen existence a zjištění takových skutečností, z nichž dle jejich povahy a obsahu lze dovozovati, že by další pobyt osoby, o niž jde, v zdejším území ohrožoval veřejný pořádek a bezpečnost. Je-li v konkrétním případě kladný úsudek ten odůvodněn, ponecháno je posouzení úřadu. Žalovaný úřad dospěl k závěru, že skutečnosti jím zjištěné takový úsudek o osobě stěžovatelově odůvodňují. Tuto skutkovou premisu nejvyšší správní soud vzhledem k ustanovení § 6, odst. 1 zák. o správ. soudě ve věci samé přezkoumávati nemůže. Po stránce formální však stížnost žádných



stížních bodů nepřecisuje a zejména nevytýká, že by správní řízení bylo v nějakém směru vadné. Uvádí-li stěžovatel, že dosud ani policejně ani soudně nebyl trestán, nemá námitka ta významu, poněvadž vyhoštění po zákonu potrestáním cizince podmíněno není, a ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti může dojista způsobeno býti přítomností cizincovou ve zdejším území podle okolností zcela bez ohledu na to, lze-li mu prokázati nějaký čin po zákonu přímo trestný. Stejně pak i tvrzení stěžovatelovo, že se živí jako obchodní zástupce, doložené prohlášením firmy Leopold B. ze dne 1. ledna 1919, které ostatně je vyvráceno protokolem o jeho výsledku dne 24. ledna 1920, při němž konstatováno, že je bez zaměstnání, nebylo by s to, aby vyloučilo úsudek jinými okolnostmi podepřený, že pobyt stěžovatelův ve zdejším území ohrožuje veřejný pořádek a bezpečnost, a že tedy jsou dány podmínky pro jeho vyhoštění.

Zbývá tedy jediná námitka, totiž že vyhoštění odporuje zákonu o nabytí domovského práva, které ustanovením § 13 úst. zák. z r. 1920 č. 236 sb. zachováno v platnosti, porušuje stěžovatelova nabytá práva osobní a politická a zbavuje ho nároku, aby se stal státním občanem československým, kterého nabytí desetiletým pobytem v Brně. Ani tato námitka není však důvodnou. Podle § 5 nov. k zák. o právu domovském z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. nabývají ovšem cizinci, kteří splnili podmínky § 2 cit. zákona, nároku na to, aby byli přijati do domovského svazku obce pobytu, avšak jen s výhradou, že nabudou také státního občanství; nároku na udělení tohoto státního občanství nenabývají. Dokud jim státní občanství nebylo uděleno, a tím zároveň nebyla splněna podmínka vzniku jich domovského práva v obci pobytu, nemají ani domovského práva ani státního občanství a neporušuje tedy vyhoštění — byť i mařilo snad jejich naději na udělení státního občanství — žádného jejich práva.

Je tedy stížnost bezdůvodná.

### Č. 837.

**Vojenské záležitosti:** Zákon ze dne 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n. neposkytuje právního nároku na převzetí jako gážista do čsl. činné služby vojenské. Předběžného slyšení žadatelova před odmítnutím žádosti není třeba.

(Nález ze dne 12. května 1921 č. 5776.)

**Věc:** Karel L., major v Čes. Lípě (adv. Dr. Patz z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o převzetí do služeb československé branné moci.

**Výrok:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**Důvody:** Dne 10. září 1919 podal aktivní major z povolání býv. rakouské zeměbrany Karel L. v České Lípě předepsanou přihlášku, v níž žádal za přijetí do svazku Československé armády, jako aktivní gážista z povolání. Výnosem z.... ministerstvo národní obrany rozhodlo, že podle dobrozdání osobní a stížnostní komise... a souhlasného konečného návrhu revisní komise... žadatel nevyhovuje požadavkům kladeným na